

ENTREVISTA A

Gemma Terés

Gemma Terés viu a Berlín des de fa una dècada, on, entre d'altres, fa de corresponsal de Catalunya Ràdio. Es va enamorar d'aquesta ciutat quan estudiava periodisme i, des de la capital de Brandenburg, ha construït una sòlida carrera professional, amb valentia i esforç. Aquesta granollerina, que parla sis idiomes, fa d'ambaixadora de Granollers amb el grup "catalanets a Berlín" i des del seu blog "Finestra a Alemanya" escriu sobre drets humans, mitjans de comunicació, minories... Quedem durant la Festa Major de Granollers que procura no perdre's per res del món.

Com va ser que vas anar a viure a Alemanya?

Bàsicament em vaig enamorar de la ciutat de Berlín. El 2002 vaig anar a fer un camp de treball a Ravensbrück, que va ser un camp de concentració exclusivament per a dones i nens a Brandenburg, la regió de Berlín. Era un camp que aleshores estava molt poc desenvolupat turísticament, perquè fins a finals dels anys noranta encara hi havia l'exèrcit rus que l'utilitzava com a base militar. Feia sis o set anys que havia quedat totalment abandonat. Vaig anar a restaurar un parell de cases on antigament hi vivia la SS, la policia del règim de Hitler.

Vas conèixer Berlín en un cap de setmana.

Va ser un amor a primera vista. Mai m'havia passat d'estar en una ciutat i sentir que volia tornar-hi si o si, no com a turista sinó com a habitant. Però estava a meitat del estudis, aquell estiu havia acabat segon de periodisme a la UAB, i em faltaven com a mínim dos anys més. Vaig decidir guardar-me la idea i esperar.

Després de fer substitucions a TV3 i quedar en llista d'espera va ser el moment de recuperar el somni berlinès, sense saber a penes alemany ni conèixer ningú, ni tenir feina ni pis. "Em va fer una mica de respecte", recorda.

La primera parada va ser Munic, on "vaig fer una immersió de dos mesos cent per cent alemany". Ja a Berlín les pràctiques mal pagades o sense pagar li van permetre conèixer gent i dominar

"Els alemanys no acaben d'entendre la situació política catalana i el que es demana a Catalunya"

l'idioma. La Gemma es va plantejar ser corresponsal però no va trobar feina i amb una tardor grisa i sense llum va estar a punt de rendir-se. El gener de 2005 es planteja tornar a casa però abans decideix visitar els països de l'Europa de l'est, dels quals ara n'és una especialista.

L'últim viatge previst era a Polònia, on es va acreditar com a periodista amb motiu del 60è aniversari de l'alliberament del camp de concentració d'Auschwitz. La sort que va faltar en altres moments va arribar en forma d'oportunitat inesperada: a Catalunya Ràdio els havia passat el termini per acreditar-se per a aquell esdeveniment i la Gemma s'hi va oferir, fet que li va permetre aconseguir feina puntual de corresponsal per a Catalunya Ràdio. Una tasca que exerceix de manera permanent des de 2011. Abans coneix la seva parella i té els seus dos fills, el Pavel i el Fiódor.

Com viviu la multiculturalitat a casa?

Amb molta naturalitat. Jo parlo amb els nens en català, el seu pare els parla en rus. A l'escola parlen alemany i s'ha donat el fet que els meus millors amics són castellans. Per tant, ens veiem molt sovint amb famílies de parla castellana.

L'alemany, l'utilitzen a casa quan fan jocs de l'escola. El pare també ha après català i així tots ens entenem. Els meus fills, si no els surt alguna paraula amb mi, la diuen en rus en comptes de en alemany. És una situació diferent a la resta de nens, que utilitzen més l'alemany. Tots dos hem estat molt conseqüents i mai hem canviat de llengua pels nens.